

CPS

CROWN PROSECUTION SERVICE
(Prokuratura Koronna)

Kodeks Prokuratorów Koronnych

Kodeks

Prokuratura Koronna (Crown Prosecution Service) jest głównym organem prokuratury publicznej w Anglii i Walii. Na jej czele stoi Dyrektor Prokuratury Publicznej. Za służby prokuratury odpowiada przed Parlamentem Prokurator Generalny.

Prokuratura Koronna jest organizacją o zasięgu krajowym składającą się z 42 okręgów. Każdym okręgiem kieruje Główny Prokurator Koronny. Okręgi odpowiadają okręgom działania służb policyjnych. Jeden okręg obejmuje Londyn. Prokuratura Koronna powstała w 1986 roku w celu ścigania sądowego spraw badanych przez policję.

Prokuratura Koronna współpracuje ściśle z policją, jest jednak instytucją od policji niezależną. Niezawisłość Prokuratorów Koronnych posiada fundamentalne znaczenie konstytucyjne. Decyzje w sprawach indywidualnych podejmowane są w sposób sprawiedliwy, bezstronny i uczciwy, dzięki czemu ofiary przestępstw, świadkowie i społeczeństwo mogą liczyć na sprawiedliwe traktowanie.

Prokuratura Koronna współpracuje z organami prowadzącymi dochodzenia i ścigającymi podejrzanych na terenie innych jurysdykcji.

Dyrektor Prokuratury Publicznej odpowiada za wydanie Kodeksu Prokuratorów Koronnych na mocy paragrafu 10 Ustawy o Ściganiu Przestępstw z 1985 r. zawierającego wytyczne i ogólne zasady obowiązujące przy podejmowaniu decyzji dotyczących postępowania sądowego. Jest to piąte wydanie Kodeksu i zastępuje ono wszystkie wcześniejsze wersje. Dla potrzeb Kodeksu, określenie „Prokurator Koronny” obejmuje pracowników prokuratury koronnej mianowanych przez Dyrektora Prokuratury Publicznej na mocy paragrafu 7A ww. ustawy i działających na mocy tego paragrafu.

© Prawa Autorskie Korony 2004
Wnioski o kopiowanie niniejszego kodeksu należy
zglaszać do Prokuratury Koronnej.

1. WSTĘP

- 1.1 Decyzja o postawieniu osoby podejrzanej przed sądem jest bardzo poważna. Sprawiedliwe i skuteczne sądowe ściganie przestępstw jest podstawowym warunkiem zachowania prawa i porządku. Nawet w przypadku niewielkich spraw, postępowanie sądowe ma poważne skutki dla wszystkich zainteresowanych – ofiar, świadków i oskarżonych. Kodeks Prokuratorów Koronnych stosowany jest przez Prokuraturę Koronną w celu zapewnienia sprawiedliwych i jednolitych decyzji dotyczących postawienia podejrzanych przed sądem.
- 1.2 Kodeks ułatwia Prokuraturze Koronnej podejmowanie sprawiedliwych decyzji. Zawiera on informacje istotne dla funkcjonariuszy policji i innych osób zatrudnionych w wymiarze sprawiedliwości oraz dla całego społeczeństwa. Funkcjonariusze policji powinni stosować się do przepisów Kodeksu przy podejmowaniu wszelkich decyzji dotyczących oskarżenia osób podejrzanych o przestępstwo.
- 1.3 Kodeks ma również na celu informowanie o zasadach, którymi kieruje się w swej pracy Prokuratura Koronna. Dzięki zastosowaniu takich samych zasad, wszyscy pracownicy wymiaru sprawiedliwości mogą traktować ofiary, świadków i oskarżonych w sposób sprawiedliwy i jednocześnie skutecznie prowadzić postępowania przed sądem.

2. ZASADY OGÓLNE

- 2.1 Każda sprawa jest inna i musi być rozpatrywana indywidualnie. Istnieją jednak zasady ogólne określające sposób, w jaki Prokurator Koronny musi traktować każdą sprawę.
- 2.2 Prokurator Koronny musi być sprawiedliwy, niezawisły i obiektywny. Na decyzje Prokuratora nie mogą mieć wpływu osobiste poglądy na kwestie pochodzenia etnicznego lub narodowości, płci, wyznania religijnego, przekonań politycznych lub orientacji seksualnej podejrzanego, ofiary lub świadka. Prokurator nie może podlegać niewłaściwym lub bezprawnym naciskom z żadnego źródła.
- 2.3 Obowiązkiem Prokuratora Koronnego jest dopilnowanie, aby właściwa osoba została postawiona przed sądem za odpowiednie przestępstwo. Prokurator Koronny musi więc postępować w interesie sprawiedliwości, a nie wyłącznie w celu uzyskania wyroku.

- 2.4** Prokurator Koronny powinien udzielać wskazówek i rad osobom prowadzącym dochodzenie w trakcie śledztwa oraz postępowania sądowego. Mogą one dotyczyć kierunku śledztwa, wymogów dotyczących materiałów dowodowych oraz wsparcia w procedurach przed postawieniem w stan oskarżenia. Prokurator Koronny musi aktywnie działać w celu identyfikacji i, w miarę możliwości, uzupełnienia braków w materiałach dowodowych oraz szybkiego zamknięcia spraw, których dalsze śledztwo nie może wzmocnić.
- 2.5** Prokurator Koronny ma obowiązek dokonywania rewizji, udzielania porad na temat oskarżenia oraz stawiania oskarżonych przed sądem w sposób zgodny z prawem, dopilnowania, aby wszystkie dowody związane ze sprawą zostały przedstawione sądowi oraz zachowania zasad dotyczących ujawniania informacji w sposób określony w Kodeksie.
- 2.6** Prokuratura Koronna jest organem władzy publicznej w rozumieniu Ustawy o Prawach Człowieka z 1998 r. Prokurator Koronny musi stosować wszelkie zasady Europejskiej Konwencji Praw Człowieka zgodnie z Ustawą.

3. DECYZJA O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO

- 3.1** W większości przypadków Prokurator Koronny wydaje decyzję o oskarżeniu danej osoby o przestępstwo kryminalne oraz o postawionych zarzutach. Prokurator Koronny podejmuje te decyzje na podstawie Kodeksu oraz Wytycznych Dyrektora dotyczących oskarżenia. W przypadkach, w których policja decyduje o zarzutach, a są to zazwyczaj mniej poważne przestępstwa i rutynowe postępowania, stosuje ona takie same zasady.
- 3.2** Prokurator Koronny podejmuje decyzję o postawieniu podejrzanego przed sądem na podstawie Sprawdzianu Pełnego (patrz rozdział 5), z wyjątkiem ograniczonych przypadków, w których zastosowanie ma Sprawdzian Progowy (patrz rozdział 6).
- 3.3** Sprawdzian Progowy stosowany jest w przypadkach, w których proponowane jest zatrzymanie podejrzanego w areszcie po postawieniu w stan oskarżenia, lecz materiały dowodowe konieczne do zastosowania Sprawdzianu Pełnego nie są jeszcze dostępne.
- 3.4** Jeżeli Prokurator Koronny podejmie decyzję o postawieniu w stan oskarżenia na podstawie Sprawdzianu Progowego, sprawa musi zostać poddana rewizji zgodnie ze Sprawdzianem Pełnym w miarę możliwości jak najszybciej, biorąc pod uwagę postępy w śledztwie.

4. REWIZJA

- 4.1** Każda sprawa zgłoszona przez policję do Prokuratury Koronnej poddawana jest rewizji w celu potwierdzenia słuszności decyzji o oskarżeniu. Z wyjątkiem przypadków podlegających Sprawdzeniu Progowemu, Prokuratura Koronna rozpocznie lub będzie kontynuować postępowanie sądowe dopiero po przejściu przez sprawę dwóch etapów Sprawdzenia Pełnego.
- 4.2** Ponieważ rewizja jest procesem ciągłym, Prokurator Koronny musi uwzględniać wszelkie zmiany okoliczności sprawy. W miarę możliwości, Prokurator powinien skonsultować się z policją przed podjęciem decyzji o zmianie zarzutów lub wstrzymaniu sprawy. Prokurator powinien również zawiadomić policję o ewentualnych materiałach dowodowych, które mogłyby wzmocnić zarzuty w sprawie. Dzięki temu policja ma możliwość udzielenia dodatkowych informacji, które mogą wpłynąć na decyzję Prokuratora Koronnego.
- 4.3** Prokuratura Koronna współpracuje ściśle z policją, jednak ostateczna decyzja dotycząca wniesienia oskarżenia lub kontynuowania postępowania sądowego zależy od Prokuratury Koronnej.

5. SPRAWDZIAN PEŁNY

- 5.1** Sprawdzenie Pełne posiada dwa etapy. Pierwszym etapem jest ocena materiałów dowodowych. Jeżeli dana sprawa nie przejdzie sprawdzenia dowodowego, nie może ona zostać kontynuowana bez względu na powagę zarzutów. Jeżeli sprawa przejdzie sprawdzenie dowodowe, Prokurator Koronny musi zastosować drugi test polegający na stwierdzeniu, czy oskarżenie leży w interesie publicznym. Sprawdzenie dowodowe oraz uwzględnienie interesu publicznego omówione są poniżej.

ETAP DOWODOWY

- 5.2** Prokurator Koronny musi przede wszystkim stwierdzić, że istnieją wystarczające materiały dowodowe zapewniające „realistyczną szansę skazania” przeciwko każdemu podsądnemu w odniesieniu do każdego zarzutu. Prokurator musi rozważyć, jakie mogą być argumenty obrony i jaki mogą one mieć wpływ na argumenty oskarżyciela.

- 5.3** Realistyczna szansa skazania jest testem obiektywnym. Oznacza to, że ława przysięgłych lub sędziów pokoju, prawidłowo kierowana zgodnie z obowiązującym prawem, prawdopodobnie podejmie decyzję skazującą podsądnego za postawiony zarzut. Sprawdzian ten różni się od testu przeprowadzanego przez sądy karne. Sąd może wydać wyrok skazujący jedynie, gdy jest przekonany o winie podsądnego.
- 5.4** Dokonując oceny materiałów dowodowych, Prokurator Koronny musi stwierdzić, czy dowody mogą być użyte w sądzie oraz czy są niepodważalne. W wielu przypadkach materiały dowodowe nie wzbudzają wątpliwości. Zdarzają się jednak sprawy, w których materiały dowodowe mogą się okazać mniej solidne, niż się początkowo wydawało. Prokurator Koronny musi zadać sobie następujące pytania:

Czy dowody mogą zostać użyte w sądzie?

- a** Czy istnieje prawdopodobieństwo, że materiały dowodowe mogą zostać odrzucone przez sąd?
Obowiązują pewne przepisy prawa, w wyniku których dowody mogące mieć związek ze sprawą, mogą nie zostać dopuszczone do użycia w sądzie. Przykładem są przypadki, w których zachodzi prawdopodobieństwo, że materiały dowodowe zostaną odrzucone przez sąd ze względu na sposób ich uzyskania. W takim przypadku należy stwierdzić, czy pozostałe dowody są wystarczającą podstawą dla możliwości uzyskania wyroku skazującego.

Czy dowody są niepodważalne?

- b** Czy istnieją dowody potwierdzające lub podważające wiarygodność zeznań? Czy na wiarygodność podsądnego wpływają czynniki takie jak wiek, inteligencja lub poziom świadomości?
- c** Jakich wyjaśnień udzielił podsądny? Czy sąd może uznać je za wiarygodne w świetle całości materiałów dowodowych? Czy mogą one potwierdzić niewinność oskarżonego?
- d** Jeżeli możliwe jest, że zakwestionowana zostanie tożsamość podsądnego, to czy istnieją wystarczające dowody na jej potwierdzenie?
- e** Czy przeszłość świadka lub inne okoliczności mogą osłabić argumentację oskarżenia? Na przykład, czy świadek posiada motywy mogące wpłynąć na stosunek do sprawy lub czy był w przeszłości skazany za przestępstwo mające związek ze sprawą?

f Czy istnieją obawy dotyczące ścisłości lub wiarygodności zeznań świadka? Czy obawy te oparte są na dowodach, czy też stanowią bezpodstawne informacje? Czy istnieją dalsze dowody, których powinna szukać policja, mogące potwierdzić lub podważyć zeznania świadka?

5.5 Prokurator Koronny nie powinien ignorować dowodów, ponieważ nie jest pewien, czy mogą one zostać użyte lub czy są niepodważalne. Powinien jednak dokładnie je przeanalizować w celu stwierdzenia, czy istnieje realistyczna szansa na uzyskanie wyroku skazującego.

ETAP DRUGI - OCENA INTERESU PUBLICZNEGO

5.6 W 1951 r. Lord Shawcross, pełniący wtedy stanowisko Prokuratora Generalnego, wygłosił słynne stwierdzenie na temat interesu publicznego, które nadal stanowi podstawę postępowania Prokuratorów Generalnych: „W naszym kraju nigdy nie obowiązywała taka zasada – i mam nadzieję, że nigdy obowiązywać nie będzie – iż osoba podejrzana za przestępstwo karne musi automatycznie zostać postawiona przed sądem”. (Debaty Izby Gmin, tom 483, kolumna 681, 29 stycznia 1951 r.)

5.7 Jeżeli istnieją wystarczające materiały dowodowe zapewniające realistyczną szansę skazania, konieczne jest określenie w każdym przypadku, czy postępowanie sądowe leży w interesie publicznym. Mimo iż mogą występować argumenty związane z interesem publicznym przeciwko oskarżeniu, w wielu przypadkach sprawa powinna się znaleźć przed sądem, zaś argumenty te powinny zostać przedłożone sądowi do rozważenia przy określaniu wyroku. Postępowanie sądowe zostaje zazwyczaj wszczęte, o ile nie istnieją argumenty dotyczące interesu publicznego przeciwko oskarżeniu, których waga przewyższa znacznie argumenty za wszczęciem oskarżenia lub gdy wszystkie okoliczności sprawy wskazują na to, że lepszym rozwiązaniem jest zastosowanie kary alternatywnej (patrz rozdział 8).

5.8 Prokurator Koronny musi uważnie i sprawiedliwie rozważyć argumenty za i przeciw postawieniu podejrzanego w stan oskarżenia. Argumenty związane z interesem publicznym mogące wpłynąć na decyzję o wszczęciu postępowania sądowego zależą zazwyczaj od powagi przestępstwa lub od okoliczności związanych z osobą podejrzanego. Niektóre czynniki zwiększają konieczność wszczęcia postępowania, zaś inne mogą sugerować, że inne rozwiązanie byłoby lepsze.

Poniższa lista typowych czynników związanych z interesem publicznym za lub przeciw wniesieniu oskarżenia nie jest pełna. Argumenty mające zastosowanie do danego przypadku zależą od indywidualnych okoliczności.

Typowe czynniki związane z interesem publicznym przemawiające za wniesieniem oskarżenia

- 5.9** Im poważniejsze jest przestępstwo, tym większe prawdopodobieństwo, że postępowanie sądowe będzie konieczne w interesie publicznym. Wniesienie oskarżenia będzie prawdopodobnie konieczne w następujących przypadkach:
- a** w wyniku oskarżenia prawdopodobnie dojdzie do wydania wysokiego wyroku;
 - b** w wyniku oskarżenia prawdopodobnie dojdzie do konfiskaty lub wydania innego nakazu;
 - c** przestępstwu towarzyszyło użycie broni lub przemocy, lub miejsce miała groźba przemocy;
 - d** przestępstwo zostało popełnione przeciw osobie pełniącej służbę publiczną (na przykład funkcjonariuszowi policji, pracownikowi więzienia lub pielęgniarce);
 - e** podsądny zajmował stanowisko wiążące się ze sprawowaniem władzy lub darzone publicznym zaufaniem;
 - f** dowody wskazują na to, że podsądny był przywódcą grupy przestępczej lub organizował działalność przestępczą;
 - g** dowody wskazują na to, że przestępstwo zostało dokonane z premedytacją;
 - h** dowody wskazują na to, że przestępstwo zostało popełnione przez grupę;
 - i** ofiara przestępstwa to osoba słaba lub bezbronna, ofiara narażona została na strach lub została osobiście zaatakowana, doznała szkody lub doznała zakłócenia spokoju;
 - j** przestępstwo miało miejsce w obecności lub w pobliżu dziecka;

- k** motywem przestępstwa była forma dyskryminacji przeciwko pochodzeniu etnicznemu lub narodowemu, płci, wyznaniu, poglądom politycznym lub orientacji seksualnej ofiary, lub gdy podejrzany okazywał wrogość względem ofiary na podstawie wymienionych cech;
- l** istnieje znacząca różnica pomiędzy faktycznym lub umyślowym wiekiem podsądnego i ofiary lub gdy doszło do korupcji;
- m** wcześniejsze wyroki lub pouczenia uzyskane przez podsądnego mają związek z obecnym przestępstwem;
- n** podsądny jest podejrzany o popełnienie przestępstwa podczas obowiązywania wydanego przeciwko niemu nakazowi sądu;
- o** istnieją powody, aby podejrzewać, że przestępstwo będzie kontynuowane lub zostanie popełnione ponownie, na przykład ze względu na podobne zajścia powtarzające się w przeszłości;
- p** przestępstwo, mimo iż nie jest w istocie poważne, jest powszechne w danej okolicy; lub
- q** wniesienie oskarżenia miałoby znaczny pozytywny wpływ na utrzymanie zaufania społeczności lokalnej.

Typowe czynniki związane z interesem publicznym przemawiające przeciwko wniesieniu oskarżenia

- 5.10** Wniesienie oskarżenia nie będzie prawdopodobnie konieczne w następujących przypadkach:
- a** sąd zasądzi prawdopodobnie karę minimalną;
 - b** podsądny uzyskał już wyrok i dodatkowe wyroki nie przyniosą prawdopodobnie skutku w postaci dodatkowego wyroku lub nakazu, z wyjątkiem przypadków, gdy charakter danego przestępstwa wymusza konieczność wniesienia oskarżenia lub gdy podsądny wycofa zgodę na uwzględnienie przestępstwa;
 - c** przestępstwo zostało popełnione w wyniku autentycznej pomyłki lub nieporozumienia (argumenty te należy porównać z powagą przestępstwa);
 - d** straty lub szkody można określić jako niewielkie i doszło do nich w wyniku pojedynczego zajścia, szczególnie gdy przyczyną była pomyłka;

- e pomiędzy przestępstwem a datą rozprawy upłynęło dużo czasu, z wyjątkiem przypadków gdy:
 - przestępstwo jest poważne;
 - opóźnienie nastąpiło częściowo z winy podsądnego;
 - przestępstwo zostało niedawno wykryte; lub
 - dochodzenie było długotrwałe ze względu na złożoność przestępstwa;
- f postępowanie sądowe będzie mieć prawdopodobnie negatywny wpływ na zdrowie fizyczne lub psychiczne ofiary, zawsze jednak uwzględniając powagę przestępstwa;
- g podsądny jest w podeszłym wieku albo jest lub był w momencie przestępstwa w złym stanie zdrowia fizycznego lub psychicznego, z wyjątkiem przypadków, gdy przestępstwo jest poważne lub istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że do przestępstwa może dojść ponownie. Prokuratura Koronna w razie potrzeby zastosuje wytyczne Urzędu Spraw Wewnętrznych (Home Office) dotyczące postępowania w stosunku do podsądnych cierpiących na zaburzenia psychiczne. Prokuratura publiczna musi wyważyć argumenty przemawiające za zaniechaniem oskarżenia w stosunku do podsądnego chorego psychicznie lub fizycznie z potrzebą ochrony społeczeństwa;
- h podsądny naprawił wyrządzone straty lub szkody (jednak podsądny nie może uniknąć postępowania sądowego lub innego wyłącznie z powodu opłacenia odszkodowania); lub
- i upublicznione mogą zostać dane szkodliwe dla źródeł informacji, stosunków międzynarodowych lub bezpieczeństwa publicznego.

5.11 Decyzja związana z interesem publicznym nie jest wyłącznie kwestią zsumowania argumentów za i przeciw. Prokurator Koronny musi zdecydować o wadze poszczególnych czynników w indywidualnym przypadku i dokonać ogólnej oceny.

Związek pomiędzy ofiarą przestępstwa a kwestią interesu publicznego

5.12 Prokuratura Koronna nie reprezentuje interesów ofiar lub ich rodzin w taki sam sposób, jak adwokat w stosunku do swego klienta. Prokurator Koronny występuje w interesie całego społeczeństwa, a nie tylko poszczególnych osób. Rozważając jednak kwestie związane z interesem publicznym, Prokurator Koronny powinien zawsze uwzględnić wpływ wniesienia oskarżenia na ofiarę oraz opinie wyrażone przez ofiarę lub jej rodzinę.

- 5.13** Ofiara przestępstwa powinna być informowana o wszystkich istotnych zmianach w przebiegu sprawy, która jej dotyczy. Prokurator Koronny musi postępować według uzgodnionych procedur.

6. SPRAWDZIAN PROGOWY

- 6.1** Sprawdżian Progowy polega na określeniu przez Prokuratora Koronnego, czy istnieją uzasadnione dowody, aby przypuszczać, że podejrzany popełnił przestępstwo i jeżeli tak jest, to czy wniesienie oskarżenia przeciw podejrzanemu leży w interesie publicznym.
- 6.2** Sprawdżian Progowy stosowany jest w przypadkach, w których zwolnienie podejrzanego za poręczeniem nie jest zalecane, lecz materiały dowodowe konieczne do zastosowania Sprawdżianu Pełnego nie są jeszcze dostępne.
- 6.3** Istnieją ograniczenia prawne dotyczące czasu, przez jaki osoba podejrzana może pozostać w areszcie do momentu podjęcia decyzji o wniesieniu oskarżenia lub o zwolnieniu podejrzanego. W niektórych przypadkach osoba podejrzana może stanowić zagrożenie, jeżeli zostanie zwolniona za poręczeniem, lecz znaczna część materiałów dowodowych nie jest dostępna w momencie, gdy podjęta ma zostać decyzja o wniesieniu oskarżenia. W takich przypadkach Prokurator Koronny może zastosować na określony czas Sprawdżian Progowy.
- 6.4** Decyzja dotycząca dowodów wymaga rozpatrzenia licznych czynników obejmujących:
- materiały dowodowe dostępne w momencie decyzji;
 - prawdopodobieństwo i charakter dalszych gromadzonych dowodów;
 - uzasadnienie przekonania, że dowody zostaną zebrane;
 - czas konieczny na zebranie dowodów oraz kroki podejmowane w tym celu;
 - wpływ spodziewanych dowodów na sprawę;
 - zarzuty, które zostaną poparte dowodami.
- 6.5** Kwestie związane z interesem publicznym są takie same jak w przypadku Sprawdżianu Pełnego, lecz ilość informacji dostępnych w momencie podejmowania decyzji o wniesieniu oskarżenia jest zazwyczaj ograniczona.

- 6.6** Decyzja o wniesieniu oskarżenia i odmowie zwolnienia za poręczeniem musi być stale poddawana rewizji. Zgromadzone dowody muszą być regularnie poddawane ocenie w celu stwierdzenia czy zarzuty są nadal odpowiednie oraz czy decyzja odmowna w sprawie zwolnienia za poręczeniem jest nadal uzasadniona. Gdy tylko będzie to możliwe musi zostać zastosowany Sprawdzian Pełny.

7. DOBÓR ZARZUTÓW

- 7.1** Zarzuty wybrane przez Prokuratora Koronnego powinny:

- a** odzwierciedlać powagę i zasięg przestępstwa;
- b** zapewnić sądowi odpowiednią podstawę do skazania i nałożenia odpowiednich nakazów obowiązujących po wyroku; oraz
- c** umożliwić przedstawienie sprawy w sposób prosty i jasny.

Oznacza to, że Prokurator Koronny nie zawsze wybiera lub kontynuuje postawienie najpoważniejszego zarzutu, jeżeli istnieje możliwość wyboru.

- 7.2** Prokurator Koronny nie powinien nigdy stawiać większej liczby zarzutów, niż to konieczne, wyłącznie w celu skłonienia podsądnego do przyznania się do mniejszej liczby zarzutów. Podobnie, nie powinien nigdy stawiać poważniejszego zarzutu w celu skłonienia podsądnego do przyznania się do mniej poważnego przestępstwa.
- 7.3** Prokurator Koronny nie powinien zmieniać zarzutu wyłącznie z powodu decyzji podjętej przez sąd lub przez podsądnego dotyczącej tego, gdzie sprawa będzie się toczyć.

8. ALTERNATYWNE FORMY WYMIARU SPRAWIEDLIWOŚCI

OSOBY DOROSŁE

- 8.1** Podejmując decyzję o wszczęciu postępowania sądowego, Prokurator Koronny powinien rozważyć alternatywne formy wymiaru sprawiedliwości. Jeżeli jest to stosowne, należy rozważyć możliwość zastosowania rehabilitacji, zadośćuczynienia lub sprawiedliwości naprawczej.
- 8.2** Alternatywnymi formami wymiaru sprawiedliwości dla podejrzanych osób dorosłych są upomnienie zwykłe i upomnienie warunkowe.

Upomnienie zwykłe

- 8.3** Upomnienie zwykłe może być wydane wyłącznie, gdy zezwala na to wzgląd na interes publiczny oraz zgodnie z wytycznymi Urzędu Spraw Wewnętrznych. Jeżeli wydanie upomnienia zostanie uznane za właściwe, Prokurator Koronny musi nakazać policji jego wydanie. Jeżeli upomnienie nie zostanie wydane, ponieważ podejrzany nie wyraża na nie zgody, Prokurator Koronny może dokonać ponownej rewizji sprawy.

Upomnienie Warunkowe

- 8.4** Prokurator Koronny może uznać za właściwe wydanie upomnienia warunkowego w przypadkach, gdy postępowanie sądowe byłoby uzasadnione ze względu na interes publiczny, jednak przez wzgląd na podejrzanego, ofiarę lub społeczność lokalną lepszym rozwiązaniem jest dostosowanie się sprawcy do odpowiednich warunków mających na celu rehabilitację lub zadośćuczynienie. Postępowanie tego typu może obejmować sprawiedliwość naprawczą.
- 8.5** Prokurator Koronny musi uznać, że istnieją wystarczające dowody na prawdopodobny wyrok skazujący oraz kwestie związane z interesem publicznym uzasadniające wniesienie oskarżenia w razie odrzucenia przez sprawcę upomnienia warunkowego lub złamania uzgodnionych warunków upomnienia.
- 8.6** Podejmując decyzję w tej sprawie, Prokurator Koronny powinien stosować się do Kodeksu Upomnień Warunkowych oraz wszelkich wytycznych dotyczących upomnień warunkowych wydanych lub zatwierdzonych przez Dyrektora Prokuratury Publicznej.

- 8.7** Prokurator Koronny, po uznaniu upomnienia warunkowego za właściwe postępowanie, musi zawiadomić o tym policję lub inny organ odpowiedzialny za zastosowanie upomnienia warunkowego oraz określić dla niego odpowiednie warunki.

OSOBY MŁODOCIANE

- 8.8** Podejmując decyzję o kwestiach dotyczących interesu publicznego we wniesieniu oskarżenia, Prokurator Koronny musi uwzględnić interesy osoby młodocianej. Prokurator Koronny nie powinien jednak zaniechać oskarżenia wyłącznie z powodu wieku podsądnego. Waga przestępstwa oraz zachowanie osoby młodocianej w przeszłości są bardzo istotne.
- 8.9** Przypadki dotyczące młodocianych przestępców trafiają zazwyczaj do Prokuratury Koronnej, jeżeli osoba młodociana otrzymała już reprimendę oraz ostateczne ostrzeżenie, z wyjątkiem przypadków, gdy przestępstwo jest tak poważne, że te formy kary nie mogły być zastosowane lub gdy sprawca nie przyznaje się do winy. Reprimendy i ostateczne ostrzeżenia mają na celu zapobieganie ponownemu popełnieniu przestępstwa, zaś ponowne przestępstwo wskazuje na to, że próby stosowania alternatywnych form wymiaru sprawiedliwości nie wymagające stawiania osoby młodocianej przed sądem okazały się nieskuteczne. W takich przypadkach wzgląd na interes publiczny wymaga zazwyczaj wniesienia oskarżenia, z wyjątkiem przypadków, gdy istnieją uzasadnione argumenty związane z interesem publicznym przemawiające przeciw postępowaniu sądowemu.

9. FORMA SĄDU

- 9.1** Prokuratura Koronna stosuje aktualne wytyczne dla sędziów pokoju, których zadaniem jest stwierdzenie, czy sprawa powinna się toczyć przed sądem koronnym, jeżeli pozwala na to typ przestępstwa oraz gdy podsądny prawdopodobnie nie przyzna się do winy. Prokurator Koronny powinien rekomendować postawienie sprawy przed sądem koronnym, jeżeli uzna, że zgodnie z wytycznymi jest to konieczne.
- 9.2** Szybkość postępowania nie powinna nigdy być jedynym czynnikiem wpływającym na decyzję o pozostawieniu sprawy w sądzie pokoju. Prokurator Koronny powinien jednak uwzględnić wpływ ewentualnych opóźnień wynikających z wniesienia sprawy do sądu koronnego oraz możliwość stresu doznawanego przez ofiary i świadków, w razie opóźnienia procesu.

10. PRZYJĘCIE PRYZNANIA SIĘ SPRAWCY DO WINY

- 10.1** Posađny może przyznać się do winy w odniesieniu do niektórych zarzutów, lecz nie do wszystkich. Posađny może również przyznać się do innego zarzutu, zazwyczaj mniej powaźnego, ponieważ przyznaje się do popełnienia jedynie części przestępstwa. Prokurator Koronny powinien przyjąć przyznanie się do winy przez posađnego, jeźeli uważa, że sąđ może wydać wyrok odpowiadający powaździe przestępstwa, szczególnie gdy występują okoliczności kwalifikujące przestępstwo jako bardziej powaźne. Prokurator Koronny nie powinien nigdy przyjmować przyznania się do winy tylko dlatego, że jest to dogodne.
- 10.2** Rozważając, czy przyjęte zarzuty są odpowiednie i czy przyjęcie przyznania się do winy leży w interesie publicznym, Prokurator Koronny powinien uwzględnić dobro ofiary oraz, w miarę możliwości, opinię wyrażoną przez ofiarę lub jej rodzinę. Ostateczna decyzja zależy jednak od opinii Prokuratora Koronnego.
- 10.3** Sąđ musi być dokładnie poinformowany na jakiej podstawie przyznanie się do winy zostało zadeklarowane i przyjęte. W przypadku, gdy posađny przyznaje się do zarzutów, ale na podstawie innych faktów niż argumentacja prokuratury, i jeźeli może to mieć znaczący wpływ na wyrok, sąđ powinien wysłuchać dowodów w celu ustalenia, co miało miejsce, po czym wydać wyrok na tej podstawie.
- 10.4** Jeźeli posađny zasugerował wcześniej, że poprosi sąđ o uwzględnienie określonego przestępstwa przy wydawaniu wyroku, po czym odmówi przyznania się do tego przestępstwa przed sądem, Prokurator Koronny rozważy, czy konieczne jest postępowanie sądowe w odniesieniu do tego przestępstwa. Prokurator Koronny powinien wyjaśnić adwokatowi obrony oraz sądowi, że postępowanie sądowe w odniesieniu do tego przestępstwa może zostać poddane rewizji.
- 10.5** Należy zachować szczególną ostroźność przy rozpatrywaniu przyznania się do winy w przypadkach, gdy umożliwi to uniknięcie nałożenia przymusowego wyroku minimalnego. Przy rozpatrywaniu przyznania się do winy, Prokurator Koronny musi uwzględnić fakt, że nakazy dodatkowe można wydawać tylko w stosunku do niektórych przestępstw.

11. ROLA PROKURATORA W WYDAWANIU WYROKU

11.1 Prokurator Koronny powinien zwrócić sądowi uwagę na:

- wszelkie okoliczności kwalifikujące lub łagodzące wykryte w trakcie postępowania prokuratury;
- osobiste oświadczenie ofiary, jeżeli zostało złożone;
- dowody na oddziaływanie przestępstwa na społeczność lokalną, jeżeli jest to stosowne;
- wszelkie mające zastosowanie przepisy prawa lub wytyczne dotyczące wyroku;
- wszelkie mające zastosowanie przepisy prawa dotyczące nakazów dodatkowych (np. nakazy o zachowaniu aspołecznym).

11.2 Prokurator Koronny powinien zakwestionować wszelkie nieścisle, mylące lub obraźliwe stwierdzenia wygłoszone przez obronę z zamiarem złagodzenia kary. Jeżeli obrona obstaje przy stwierdzeniach tego typu, a mają one związek z wyrokiem, sąd powinien wysłuchać odpowiednich dowodów w celu stwierdzenia faktów i wydać odpowiedni wyrok.

12. WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO

12.1 Obywatele powinni mieć zaufanie do decyzji podejmowanych przez Prokuraturę Koronną. W normalnych okolicznościach, po zapewnieniu przez Prokuraturę Koronną osoby podejrzanej lub podsądnego, że nie dojdzie do wszczęcia postępowania sądowego lub, że postępowanie zostało wstrzymane, oznacza to ostateczne zakończenie sprawy. Jednak w wyjątkowych i poważnych przypadkach, gdy istnieją okoliczności specjalne, Prokuratura Koronna może wznowić postępowanie sądowe.

12.2 Okoliczności tego typu to:

- a Rzadkie przypadki, gdy w wyniku ponownego rozpatrzenia, wstępna decyzja zostanie uznana za błędną i niemożliwą do podtrzymania;
- b Sprawy, które zostały wstrzymane w celu zgromadzenia i przygotowania dodatkowych dowodów w stosunkowo bliskiej przyszłości. W tych przypadkach Prokurator Koronny zawiadomi podsądnego o możliwości wznowienia sprawy; oraz
- c Sprawy, które zostały początkowo wstrzymane ze względu na brak dowodów, ale w których znaleziono później istotne dowody.

12.3 W wyjątkowych przypadkach, w których oskarżony o poważne przestępstwo został uniewinniony, Prokurator Koronny, po uzyskaniu pisemnej zgody Dyrektora Prokuratury Publicznej, może wnioskować do Sądu Apelacyjnego o uchylenie decyzji uniewinniającej i ponowne postawienie podsądnego przed sądem, na mocy Części 10 Ustawy o Prawie Karnym z 2003 r.

Kodeks jest dokumentem publicznym.
Tekst jest dostępny na stronie internetowej:
www.cps.gov.uk

Dodatkowe egzemplarze można uzyskać od:
CPS Communications Branch
50 Ludgate Hill
London EC4M 7EX
Tel.: 020 7796 8442
Faks: 020 7796 8030
E-mail: publicity.branch@cps.gsi.gov.uk

Dostępne są również inne wersje językowe oraz wersja w alfabecie Braille'a.
W celu uzyskania informacji na ten temat, należy się skontaktować z Wydziałem Komunikacji CPS.

Punkt informacyjny CPS udziela informacji ogólnych na temat CPS oraz osób do kontaktu. Jednostka ta nie może udzielać porad prawnych, ale może udzielić informacji praktycznych.

Numer telefonu do punktu informacyjnego CPS:
Tel.: 020 7796 8500
Rozmowy mogą być nagrywane.

Adres E-mail do zgłaszania zapytań i uwag:
enquiries@cps.gsi.gov.uk

Skargi można przesyłać pod adres:
complaints@cps.gsi.gov.uk

Data opublikowania: Listopad 2004 r.